

Voor zover ik kon nagaan, had mijn geschiedenisleraar drie obsessies: het citeren van Shakespeare, geschiedkundige fouten uit televisieseries halen en het kleineren van Ryan Washburn. ‘Achttiendrieënzestig, Mr. Washburn. Is dat nu echt zo moeilijk om te onthouden? Abraham Lincoln tekende de Emancipatieproclamatie in achttiendriëënzestig.’

Ryan was een grote jongen. Een beetje aan de stille kant. Een beetje verlegen. Ik had geen idee waarom meneer Simpson het uitgerekend op hem had voorzien, maar sinds een tijdje kon ik het verloop van een gemiddelde geschiedenisles als volgt uittekenen: Simpson vroeg iets aan de klas, koos altijd Ryan uit om antwoord te geven en ging daarmee door tot hij een fout antwoord gaf. En dan begon het.

Terwijl Mr. Simpson stond te tieren, staarde Ryan stilletjes naar zijn tafel, met zijn hoofd zo ver naar beneden dat zijn kin bijna op zijn borst rustte. De spieren in zijn schouders waren gespannen en de zweetdruppels stonden in zijn nek.

Van boosheid brak ik bijna mijn potlood in tweeën.

‘Ik snap niet dat mijn collega’s jou zo “veelbelovend” noemen. Vergissen al die fans van je zich zo vreselijk in je mentale capaciteiten? Of is de bevrijding van alle slaven in dit land niet zo’n memorabele gebeurtenis voor zo’n fenomenale leerling als jij?’ zei Mr. Simpson spottend.

‘Het spijt me,’ mompelde Ryan. Zijn adamsappel bewoog op en neer.

Ik voelde iets in me breken. ‘Niet alle slaven werden bevrijd,’ zei ik rustig.

Met tot spleetjes geknepen ogen keek Mr. Simpson naar mij. ‘Jij wilde iets met de klas delen, Miss Kendrick?’

‘Ja.’ Mijn zuidelijke accent was ik, sinds ik op mijn vierde naar Montana verhuisde, inmiddels wel kwijt, maar ik nam nog steeds uitgebreid de tijd om mijn woorden te kiezen. ‘De Emancipatieproclamatie,’ ging ik in mijn eigen rustige tempo verder, ‘betekende alleen de bevrijding van de slaven in de zuidelijke staten. De overige negenhonderdduizend slaven werden pas vrij verklaard na de herziening van het dertiende amendement van de grondwet in achttienvijfenzestig.’

Mr. Simpsons gezicht betrok. “De dwaas denkt dat hij wijs is”, Miss Kendrick, “maar de wijze weet zich een dwaas”.

Ik was al vanaf vijf uur die ochtend aan het werk. Ryan had zijn blik nog steeds niet van zijn tafelblad opgericht.

Ik leunde achterover in mijn stoel. “De dame verzekert te veel, dunkt me.”

‘Wil je me vertellen waarom je hier bent?’ vroeg de leerlingbegeleidster, terwijl ze door mijn online dossier scrolde. Toen een antwoord van mijn kant uitbleef, keek ze pas op van haar computer, en leunde ze met haar handen ineengeslagen over haar bureau naar me toe. ‘Ik maak me zorgen, Tess.’

‘Als u het over Mr. Simpson hebt en over hoe hij kwetsbare leerlingen lastigvalt, dan maak ik me ook zorgen, ja.’

De woorden ‘kwetsbaar’ en ‘lastigvallen’ hadden altijd een bepaalde uitwerking op leerlingbegeleiders, wist ik.

En inderdaad: de dame tegenover mij perste haar lippen op elkaar, terwijl ze een briefje bestudeerde dat voor haar neus lag. ‘Volgens Mr. Simpson was je ongehoord brutaal. Is dat de beste manier om je bezorgdheid te uiten, denk je?’

Ik nam aan dat het een retorische vraag was, dus deed ik er het zwijgen toe.

‘Tess, vorig jaar rond deze tijd zat je in de hardloopclub. Je was altijd op school, en volgens alle leraren was je best sociaal.’

Niet sociaal, dus, maar ‘best sociaal’.

‘Nu krijg ik van iedereen te horen dat je continu tijdens de les in slaapt en dat je je huiswerk niet doet. Je bent in drie weken tijd al vijf dagen afwezig geweest.’

Had ik toch naar school moeten gaan toen ik de griep had. Ik had me-

zelf twee dagen gegund om uit te zieken, maar blijkbaar waren dat twee dagen te veel. Had ik mijn kop nou maar gehouden bij Simpson. Ik kon het me niet veroorloven om al te veel de aandacht te trekken, dat wist ik donders goed.

‘Je bent opgehouden met hardlopen.’ De leerlingbegeleidster wist zelf van geen ophouden. ‘En je gaat helemaal niet meer met je leeftijdsgenoten om.’

‘Mijn leeftijdsgenoten en ik hebben niet veel met elkaar gemeen.’

Populair was ik nooit geweest, maar ik had wel vriendinnen gehad. Mensen met wie ik tussen de middag mijn boterham at. Mensen die vragen stelden als ze dachten dat er iets aan de hand was.

Dat was precies het probleem. Vrienden waren een luxe die ik me niet meer kon veroorloven.

Als het moest, was het helemaal niet moeilijk om te zorgen dat mensen van je vervreemdden.

‘Ik ben bang dat ik geen andere keuze heb dan je opa te bellen.’ De leerlingbegeleidster pakte meteen de telefoon.

Niet doen, dacht ik, maar ze was al bezig het nummer in te toetsen. Ik klemde mijn kaken op elkaar om het niet uit te roepen en zo alles in één klap te verpesten. Ik dwong mezelf om rustig in en uit te ademen. Opa zou toch niet opnemen. En als hij wel opnam en het gesprek verliep moeizaam, dan had ik al een hele rits excuses klaar.

U belde hem vast net uit zijn middagslaapje.

Het komt door de nieuwe medicijnen die hij slikt.

Hij is gewoon niet goed in telefoneren.

Het duurde wel twintig moordende seconden voordat de leerlingbegeleidster besloot dat mijn opa niet ging opnemen. Mijn hart bonsde in mijn hoofd, en ik moest een zucht van opluchting onderdrukken. ‘U hebt geen bericht achtergelaten,’ merkte ik met opvallend rustige stem op.

‘Berichten kunnen gewist worden,’ antwoordde ze droogjes. ‘Ik probeer het later nog wel een keer.’

Mijn maag kromp ineem. Voorlopig was ik buiten schot, maar zoals opa nu was, kon ik niet rustig gaan zitten afwachten tot de volgende ronde. Dit mens wilde dat ik met haar praatte. Dat ik iets met haar deelde. Prima.

‘Ryan Washburn,’ zei ik uiteindelijk. ‘Mr. Simpson heeft het continu op hem gemunt, terwijl het een lieve jongen is. Stil. Slim.’ Ik haalde diep

adem. ‘Iedere dag loopt hij die klas uit met het gevoel dat hij een min-kukel is.’

Dit hoorde ik haar toch niet te vertellen?

‘Weet u wat we op de ranch van mijn opa doen? Behalve dan een vee-stapel houden?’ Ik hield haar blik gevangen. ‘We vangen paarden op die niemand meer wil. Paarden die zo mishandeld en gebroken zijn dat ze alleen nog maar boos en bang zijn. Daar proberen wij doorheen te breken. Soms lukt het.’ Ik keek haar nog steeds doordringend aan. ‘Soms lukt het niet.’

‘Tess...’

‘Ik hou niet van pestkoppen.’ Ik had het gevoel dat ik hier klaar was, dus stond ik op. ‘Bel vooral mijn opa om dat tegen hem te zeggen, maar ik durf te wedden dat hij het allang weet.’

2

De gok die ik met de leerlingbegeleidster had genomen, leek te werken. Die avond werd er niet gebeld, en de volgende avond ook niet. Op school hield ik me gedeisd. Ik stond vroeg op, ging laat naar bed. Het enige wat me op de been hield, was pure wilskracht. Het was misschien niet verstandig, maar het was de enige routine die werkte. Tegen de tijd dat het donderdagmiddag was, maakte ik me niet zo veel zorgen meer.

Dat was stom van me.

Ik stond midden in het weiland, met mijn benen ver uit elkaar en mijn armen ontspannen langs mijn lichaam, naar het paard te kijken dat een paar meter bij me vandaan Beëlzebub stond op te roepen. ‘Hé,’ zei ik zachtjes. ‘Zoiets doet een dame toch niet?’

De neusgaten van het paard stonden wijd open, maar ze steigerde niet meer.

‘Weet je wat?’ zei ik zacht. ‘Ik zou die eerste eigenaar van jou best eens in een donker steegje willen tegenkomen.’ Achter mijn rug hoorde ik dat iemand op de houten afrastering van de wei leunde. Hoewel ik verwachtte dat het paard nu helemaal op de vlucht zou slaan, deed het juist voorzichtig een stap dichters naar me toe.

‘Mooi beest.’

Ik bleef als aan de grond genageld staan. Die stem herkende ik meteen. Ik wou dat het niet zo was. *Twee woorden*. Na al die tijd was dat blijkbaar nog steeds genoeg. Ik voelde een steek in mijn borst.

‘Ik ben hier voorlopig nog bezig, hoor,’ zei ik zonder me om te draaien. Door deze gast moest ik me vooral niet op de kast laten jagen.

‘Het is zo lang geleden, Tess. Veel te lang.’

En wiens schuld is dat? Ik nam niet de moeite om het hardop te zeggen. ‘Je bent heel goed met haar. Met het paard.’ Het leek Ivy niet te deren dat ik haar negeerde. Zo ging dat altijd met haar. Altijd lief en aardig. Behalve als ze dat niet was.

Ga weg, dacht ik. Het paard hief haar hoofd met een ruk zodra ze de spanning in mijn lichaam opmerkte. ‘Hé,’ zei ik zachtjes tegen haar. ‘Hé, meissie.’ Ze trappelde met haar voorbenen op de grond. Ik begreep de boodschap en liep langzaam achteruit.

‘We moeten praten,’ zei Ivy toen ik het hek had bereikt.

Zomaar. Alsof ze iedere dag een babbeltje kwam maken op de ranch. Alsof met elkaar praten ons makkelijk afging.

Ik sprong over het hek heen. ‘Ik moet douchen,’ zei ik.

Daar kon Ivy niets tegenin brengen. Of tenminste, ze besloot om niet te protesteren, want ik had het idee dat Ivy Kendrick leefde om te protesteren, maar ja, wat wist ik nou helemaal? Ik had haar al bijna drie jaar niet gezien.

‘Zodra je klaar bent met douchen, moeten we praten.’

Ivy was in ieder geval wel een volhouder. Ik vermoedde dat ze niet gewend was om nul op het rekest te krijgen. Gelukkig stond ik erom bekend dat ik altijd erg zorgvuldig en lang naar de juiste woorden zocht. Ik hóéfde geen nee te zeggen. In plaats daarvan beende ik naar het huis toe, veel sneller dan zij, ook al was ze zeker vijf centimeter groter dan ik.

‘Ik heb een telefoontje van je leerlingbegeleidster gehad,’ riep Ivy me na. ‘En daarna heb ik zelf ook wat rondgebeld.’

Hoewel ik stug bleef doorlopen, trok mijn maag samen.

‘Ik heb ook met de medewerkers van de ranch gesproken,’ ging Ivy verder.

Ik liep de veranda op, gooide de deur open en liet die net zo hard achter me dichtvallen. Vroeger had dat onherroepelijk een reactie van mijn opa opgeroepen. Dan had hij me een woesteling genoemd, gedreigd me te vieren delen en me uitgenodigd om de deur nog een keer open en dicht te doen, maar deze keer normaal.

Maar dat deed opa niet meer.

Ivy heeft vragen gesteld. Ik rende de trap op naar boven, maar de gedachten in mijn hoofd kon ik niet ontvluchten, hoe hard ik ook liep. *Ze weet het.*

‘Ga maar lekker douchen,’ riep Ivy me na. ‘Daarna praten we verder.’

Dat mens leek wel een kapotte langspeelplaat. En ze wíst het. Ik had nog zo hard geprobeerd om het geheim te houden, om voor mijn opa te zorgen. Om nog één ding te doen voor de man die alles voor mij had gedaan, en nu...

Ik wist helemaal niet wat Ivy in Montana moest. Ik wist niet eens of ze nog wel in Washington D.C. woonde. Of ze een relatie had of niet, of misschien zelfs getrouwd was: ik wist er niets vanaf. Wat ik wél wist, en wat ik naarstig probeerde te ontkennen, was dat als Ivy de moeite had genomen om ons met een bezoekje te vereren, dat niet voor niets was. Mijn zus was een ambitieuze regelnicht en als ik me niet vergiste, had ze haar zinnen gezet op het regelen van mijn leven.

3

Ik gaf mezelf drie minuten om te douchen. Langer kon ik Ivy niet alleen laten met opa. Eigenlijk had ik ze helemaal niet alleen moeten laten, maar ik moest even mijn gedachten op een rijtje zetten.

Ik had Ivy al zo'n drie jaar niet gezien. Vroeger kwam ze om de paar maanden wel een keer langs op de ranch. De laatste keer dat ze hier was, had ze gevraagd of ik bij haar in Washington kwam wonen. Ik was toen dertien en ik aanbad mijn zus, dus zei ik meteen 'ja'. We hadden plannen gemaakt. En toen was ze weggegaan. Zonder verklaring. Zonder mij mee te nemen.

Sindsdien was ze niet meer terug geweest. *Als ik haar ervan kan overtuigen dat het goed gaat met opa en mij, dan zal ze wel weer weggaan.* Dat idee had me eigenlijk moeten geruststellen. Me hoop moeten geven.

Ik was geen dertien meer. Het zou niet zo'n pijn moeten doen.

Ik trok snel een joggingbroek en een t-shirt aan en maakte mijn haar droog met een handdoek. Mijn slordige, veel te dikke haar. Net als Ivy had ik bruin haar, alleen was dat van mij bijna zwart en dat van haar bijna blond.

Ze stond beneden aan de trap op me te wachten. 'Klaar voor een gesprek?' vroeg ze. Haar stem klonk hetzelfde als die van mij. Zij praatte alleen sneller.

Ik werd kwaad. 'Heb je erbij stilgestaan dat ik misschien helemaal niet met jou wil praten?'

Haar gezicht betrok een fractie van een seconde. 'Dat idee had ik al toen je de laatste drie keer niet terugbelde,' zei ze zacht.

Kerst. Mijn verjaardag. Haar verjaardag. Mijn zus belde welgeteld drie

keer per jaar naar huis. Rond de tijd dat opa kleine dingetjes begon te vergeten, besloot ik om niet meer op te nemen als ze belde.

Opa. Ik dwong mezelf om me te concentreren op waar het hier eigenlijk om ging. *We hebben een probleem. Het is mijn verantwoordelijkheid om het te verhelpen.* Ik liep de hoek om, de keuken in, bang voor wat ik daar zou aantreffen.

‘Dat werd tijd, Beer.’ Opa haalde ter begroeting zijn hand door mijn haar en hij klopte me op mijn schouder.

Hij kent me. Stiekem zuchtte ik van opluchting. Al zolang ik me kon herinneren, noemde hij me liefkozend ‘Beer’.

‘Kijk eens wie er eindelijk op bezoek is?’ zei opa, met een knik in Ivy’s richting. Zijn stem klonk nors, maar zijn lichtbruine ogen straalden.

Dit ziet er goed uit, dacht ik. Hier kan ik iets mee. Het afgelopen jaar had ik steeds smoesjes verzonnen om te verklaren waarom opa bepaalde dingen zei en deed. De laatste tijd werd dat steeds vaker.

De laatste maand weer vaker dan daarvoor.

Maar als het vandaag goed ging, dan hoefde Ivy daar helemaal niets van te weten. De ervaring leerde dat Ivy nooit lang genoeg bleef om ergens achter te hoeven komen.

‘Ik weet het, opa,’ zei ik, terwijl ik aan de gammele houten keukentafel ging zitten die al gammel was voordat ik geboren werd. ‘Niet te geloven dat we vereerd worden met een bezoekje van hare hoogheid Ivy heurzelf.’

Ivy’s donkerbruine ogen vlogen naar de mijne.

‘Ivy? Wie is Ivy?’ Hij grijnsde samenzweerderig naar Ivy en wendde zich toen weer naar mij. ‘Heb jij soms een fantasievriendinnetje, Beer?’

Mijn hart stond stil. Maar ik kon het. Ik móést wel. Voor opa.

‘Ik weet niet,’ antwoordde ik. Met mijn vingernagels klauwde ik in de zitting van mijn stoel. ‘Noemen ze permanent afwezige familieleden tegenwoordig “fantasievrienden”?’

‘Jij bent degene die steeds maar niet terugbelde,’ zei Ivy.

Mooi. Laat ze haar aandacht maar op mij vestigen. Laat haar maar boos worden op mij. Ik vind alles goed, als ze er maar niet achter komt dat wat ze uit de leerlingbegeleidster en de ranchhulpjes had weten te peuteren nog niet half zo erg is als de werkelijkheid. Want niemand wist hoe erg het was.

Alleen ik.

‘Ik heb je nooit teruggebeld omdat ik geen zin had om te praten,’ zei ik

tussen opeengekleemde tanden door. ‘Je kunt niet met de noorderzon ver- trekken en dan denken dat ik alles laat vallen om met je te praten als jij daar een keer zin in hebt.’

‘Zo is het niet gegaan, Tessie, en dat weet jij net zo goed als ik.’

Het voelde heel lekker om Ivy kwaad te maken. ‘Ik heet Tess.’

‘Nee,’ snauwde ze terug, ‘je heet Theresa.’

‘Toe nou, Nora,’ onderbrak opa ons. ‘Ze is maar twee weken per jaar bij ons. Ga nou niet vervelend zitten doen over een paar telefoontjes.’

Ivy keek alsof ze een klap midden in haar gezicht had gehad. Nora was de naam van onze moeder. Ik kon me niets van haar herinneren, maar Ivy was 21 toen onze ouders overleden. Dat leeftijdsverschil was natuurlijk gi- gantisch, maar hetgene wat ons zo verschillend maakte, was het feit dat Ivy zeventien jaar langer met onze ouders had doorgebracht dan ik. De ranch was mijn thuis. Opa was de enige echte ouder die ik ooit had gehad. Voor Ivy was opa gewoon de grootvader bij wie ze iedere zomer twee we- ken ging logeren.

Opeens besepte ik dat hij haar misschien ook wel ‘Beer’ had genoemd toen ze klein was.

Hij denkt dat ik Ivy ben, en dat Ivy mama is. Daar had ik geen smoesje voor paraat. Ik kon niets verzinnen om over deze opmerking van opa heen te kletsen. Zwijgend bleef Ivy naar opa zitten kijken, totdat ze einde- lijk met haar ogen knipperde, en het net leek alsof er niets was gebeurd. Alsof ze een robot was, die gereset was vanwege een dreigende emotie-ex- plosie.

‘Harry,’ zei ze tegen onze opa. ‘Ik ben Ivy. Je kleindochter. Dit is Tess.’

‘Ik weet best wie dat is,’ gromde hij.

Ik deed net of ik zijn onzekere blik niet zag.

‘Natuurlijk,’ zei Ivy lief maar zakelijk. ‘En je weet ook dat ze hier niet kan blijven. Je kunt hier niet blijven.’

‘Echt wel!’ Ik sprong overeind.

Opa sloeg met zijn vlakke hand op tafel. ‘Theresa!’

‘Ik wil even met opa praten, Tess,’ zei Ivy, op een toon die geen tegen- spraak duldde.

‘Toe maar, Beer.’ Opa zag er opeens heel oud uit, en heel, heel moe. Op dat moment wilde ik alles voor hem doen. Alles om hem weer terug te krijgen.

Ik liet ze alleen achter in de keuken. In de woonkamer ijsbeerde ik minutenlang rond. Vijf minuten. Tien. Vijftien. Slingerend rond de meubels, van de ene kant van de kamer naar de andere.

‘Dat deed je toen je klein was ook altijd.’ Ivy was in de deuropening verschenen. Ze bleef er even dralen voordat ze op de bank ging zitten. ‘Je liep altijd rondjes rond mama’s benen en rond de salontafel. Andere kinderen leren gewoon lopen. Jij leerde ijsberen.’ Er verscheen een lachje rond haar lippen. ‘Mama werd er helemaal gek van.’

Ivy en ik hadden maar één jaar bij elkaar in hetzelfde huis gewoond, toen ik nog een baby was en zij in de laatste klas van de middelbare school zat. Soms wou ik dat ik me er iets van kon herinneren, maar zelfs al kon ik dat, dan zou ze nog steeds een vreemde voor me zijn. Een vreemde die alles van me dreigde af te pikken wat ik zo angstvallig probeerde te beschermen.

‘Je had me moeten bellen, Tess, toen je zag dat het erger werd.’

Haar bellen? Ik had háár moeten bellen, terwijl ze zelf nog nooit de moeite had genomen om ook maar één keer langs te komen?

‘Ik kan het wel aan, Ivy,’ zei ik, maar in gedachten vervloekte ik mezelf, en de leerlingbegeleidster die dat telefoontje had gepleegd. ‘Het gaat prima.’

‘Nee, lieverd. Het gaat helemaal niet.’

Ik kon het niet uitstaan dat ze hier na jaren afwezigheid kwam binnenzeilen en mij zat te vertellen dat het niet goed met me ging. Dat ze zich met ons leven kwam bemoeien en mij nota bene ‘lieverd’ noemde.

‘In Boston zit een van de beste behandelcentra in het land. Er is een wachtlijst, maar ik heb wat rondgebeld.’

Ik slikte moeizaam. Opa was helemaal gek op deze ranch. Hij kon niet zonder. En de ranch kon niet zonder hem. Het afgelopen jaar had ik zoveel opgegeven: hardlopen, mijn vrienden, mijn nachtrust... Alles om de ranch draaiende te houden en voor opa te zorgen, zoals hij dat altijd voor mij had gedaan. Alles om hem hier te kunnen houden.

‘Met opa gaat het goed,’ zei ik dwars. ‘Hij is af en toe een beetje in de war, maar het gaat prima met hem.’

‘Hij moet naar een dokter, Tessie.’

‘Neem hem dan mee naar de dokter.’ Ik had het gevoel dat ik al verloren had. Ik slikte de brok in mijn keel weg. ‘Zoek maar uit wat we kunnen

doen, wat ik kan doen, en dan breng je hem weer thuis.’

‘Je kunt hier niet blijven, Tess.’ Ivy pakte mijn hand vast, maar ik trok hem snel terug. ‘Jij hebt al die tijd voor hem gezorgd,’ ging ze zachtjes verder. ‘Maar wie zorgt er voor jou?’

‘Ik zorg wel voor mezelf.’

Ze keek net zo vastberaden als ik. ‘Dat zou niet moeten.’

‘Ze heeft gelijk, Beer.’

Ik keek op naar opa, die in de deuropening stond.

‘Om mij moet je je geen zorgen maken, meissie,’ zei hij. Hij was helemaal helder – en niet te overreden.

‘Dit hoeft echt niet, opa,’ protesteerde ik. Tevergeefs.

‘Je bent een lieve meid, Tess,’ zei hij, op zijn gebruikelijke, knorrige manier. Over mijn hoofd heen keek hij mijn zus aan. Het leek wel alsof ze zonder woorden met elkaar praatten. Even later keek Ivy mij weer aan.

‘Totdat alles geregeld is, wil ik dat je met mij meegaat.’ Ze hield haar hand omhoog als teken dat ik mijn mond moest houden. ‘Ik heb al een school in Washington voor je geregeld. Maandag kun je daar beginnen.’

4

‘Ik kan natuurlijk wel zeggen dat je niet altijd boos op me kunt blijven, maar jou kennende zou je dat als een uitdaging zien,’ merkte Ivy op.

Ik had nog geen woord tegen mijn zus gezegd sinds we opa in het verzorgingstehuis in Boston hadden achtergelaten. Ze bleef maar vertellen dat het er zo mooi was, en dat de specialisten zo vreselijk goed waren, en dat we altijd op bezoek konden gaan, wanneer we maar wilden. Dat deed alleen niets af aan het feit dat we hem daar hadden achtergelaten. Dat ik hem daar had achtergelaten. Straks werd hij midden in de nacht wakker en wist hij niet waar hij was. Dan zou ik er niet voor hem zijn. Hij zou op zoek gaan naar mijn oma, die al overleden was voordat ik geboren werd, en dan was ik er niet voor hem.

Hij zou ook goede dagen hebben. En dan was ik er niet voor hem.

Of mijn stilzwijgen enige indruk op Ivy maakte, weet ik niet, maar ze liet er in ieder geval niets van merken. Op haar hoge hakken liep ze door de luchthaven van Washington, moeiteloos elegant. Ze had zo’n typische powerwalk waardoor iedereen naar haar keek en voor haar uit de weg ging. Toen we bij een lange rij mannen in zwarte pakken aankwamen, hield ze even in. Het waren chauffeurs die allemaal een bordje met namen omhooghielden. Aan het einde van de rij stond een man in een donkerblauw t-shirt en gescheurde jeans.

Hij had stoppels op zijn zongebruinde gezicht, en in zijn linkerhand hield hij een pakje sigaretten. Ook hij hield een bord omhoog, alleen stond er op zijn bordje geen achternaam, maar: Z**KERD.

Ivy beende naar hem toe en gaf hem haar handbagage. ‘Erg grappig.’

Hij grijnsde naar haar. ‘Ja, dat vond ik ook.’

Ze draaide met haar ogen. ‘Tess, dit is Bodie. Tot vijf seconden geleden was hij mijn chauffeur en personal assistant, maar inmiddels is hij ontslagen.’

‘Ik zou mijn taakomschrijving meer “manusje-van-alles” willen noemen,’ zei Bodie. ‘En dat ontslag duurt niet langer dan dat je een vrouw tegenkomt die je niet om je vinger kunt winden, of een wet die je niet wilt overtr...’

Hij hield abrupt zijn mond toen hij Ivy moordlustig naar hem zag kijken.

In gedachten kon ik zijn zin wel afmaken: ‘Dat ontslag duurt niet langer dan dat je een vrouw tegenkomt die je niet om je vinger kunt winden, of een wet die je niet wilt overtreden.’ Dat had hij willen zeggen. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik naar Ivy. Wat deed mijn zus eigenlijk, als ze een chauffeur nodig had die namens haar de wet overtrad?

Ivy deed net of ze mijn vragende blik niet zag en ging onverstoorbaar verder. ‘Als je nu dan eindelijk onze bagage wilt pakken?’

‘Doe dat maar lekker zelf, prinses,’ antwoordde Bodie. ‘Ik was ontslagen, weet je nog?’ Hij keek me even peinzend aan. ‘De bagage van Tess zal ik dragen omdat ik nu eenmaal een goed hart heb.’

Bodie knipoogde of grijnsde niet naar me, maar hij gaf me wel het gevoel dat hij dat deed.

‘Ik ben een echte filantroop,’ voegde hij eraan toe.

Ik reageerde niet, maar liet hem wel helpen met mijn bagage. De sigaretten verdwenen in zijn kontzak zodra mijn bagage in het zicht verscheen. Ik zag zijn strakke spieren onder zijn t-shirt spannen toen hij in iedere hand een koffer nam.

Hij zag er helemaal niet uit als een chauffeur.

Ik verrekte bijna mijn nek toen ik voor het huis van Ivy stond en langs de gevel omhoogkeek. Het was een hoog, vierkant huis, met aan weerszijden een schoorsteen. Het huis leek veel te groot voor één persoon.

‘Ik woon op de tweede verdieping,’ legde Ivy uit terwijl zij, Bodie en ik naar binnen liepen. ‘Beneden is mijn kantoor.’

Bijna had ik gevraagd wat ze precies deed in dat kantoor, maar ik kon me inhouden. Mijn zus was altijd verdacht zwijgzaam over haar leven in Washington. Als ik nu om meer informatie begon te vragen, dacht ze nog dat ik me voor haar interesseerde.

Ik ben niet geïnteresseerd.

Eenmaal de deur door belandden we in een grote hal, met donkere houten vloeren en enorme pilaren, waardoor het net leek alsof we in een grote balzaal terecht waren gekomen. Links van mij was een erker, en daarachter zag ik een gang met allemaal deuren.

‘Daar zijn de vergaderruimtes en mijn kantoor,’ legde mijn zus uit. ‘Alles verboden toegang. De grote keuken is daar, maar die gebruiken we meestal alleen als er gasten zijn.’

‘We? Ik dacht er verder maar niet over na, en liep achter Ivy aan de wenteltrap op naar boven. Daar kwamen we in een appartement terecht waar nauwelijks meubels stonden.

‘De keuken hier is meer een kitchenette,’ zei ze. ‘Ik kook eigenlijk nooit. Meestal bestellen we wat.’

Bodie schraapte zijn keel. Toen Ivy niet reageerde deed hij het nog een keer, alleen wat harder.

‘Meestal bestellen we wat, en soms bakt Bodie beneden pannenkoeken,’ verbeterde Ivy zichzelf.

Daar maakte ik uit op dat die ‘we’ over wie ze het steeds had inderdaad zij en Bodie inhield.

‘Woon jij hier ook, Bodie?’ vroeg ik, met een steelse blik naar Ivy’s ‘chauffeur’.

Hij verslikte zich in zijn eigen speeksel. ‘Ahh... nee,’ antwoordde hij toen hij eenmaal van de schrik bekomen was. ‘Ik woon hier niet.’ Bij het zien van mijn sceptische blik weidde hij wat uit. ‘Ik werkte al anderhalf jaar voor je zus toen ze me überhaupt een keer binnenvroeg, en dat was alleen omdat ze de gootsteen kapot had gemaakt.’

‘Ik had de gootsteen niet kapotgemaakt, dat was vanzelf gegaan,’ reageerde Ivy geprikkeld. Ze draaide zich naar mij om. ‘Dit is jouw kamer.’

Mijn kamer? Ze zei het alsof het de normaalste zaak van de wereld was, en ik niet een ongewenste lastpak was die zij uit pure nood onderdak moest bieden.

‘De logeerkamer, bedoel je,’ verbeterde ik haar.

Ivy deed de deur van de slaapkamer open. Hij was helemaal leeg. Geen meubels. Witte muren.

Geen logeerkamer, dus.

Het was een grote kamer met een dakkapel en aan weerszijden een schuin aflopend dak.

‘Ik dacht dat je het liever zelf zou willen inrichten.’ Ivy liep de kamer in. Als ik niet beter wist, zou ik haast denken dat ze nerveus was. ‘Het is een beetje aan de kleine kant, maar ik vind dit de mooiste kamer van het huis. Met een eigen badkamer.’

Het was prachtig, maar dat idee alleen al voelde als verraad. ‘Waar moet ik slapen?’ vroeg ik.

‘Je moet zelf weten waar je je bed neerzet,’ zei ze kortaf. Alsof ze doorhad dat ze te lief was geweest en me snel van dat idee moest afhelpen.

‘Waar moet ik slapen totdat ik een bed heb?’ vroeg ik. Ik moest moeite doen om niet met mijn ogen te draaien.

‘Zeg maar wat voor bed je wilt,’ antwoordde Ivy, ‘dan zorgt Bodie ervoor dat het er vanavond is. Ik heb wel wat catalogi van de woonwinkels hier in de buurt liggen.’

Ik keek haar aan alsof ze gek geworden was. ‘Ik denk niet dat woonwinkels op zaterdagavond een bed leveren, laat staan een bed dat dezelfde dag besteld is.’

Bodie zette mijn koffers tegen de muur en ging nonchalant tegen de deurpost aan geleund staan. ‘Jawel, hoor,’ zei hij. ‘Wel als je Ivy Kendrick bent.’